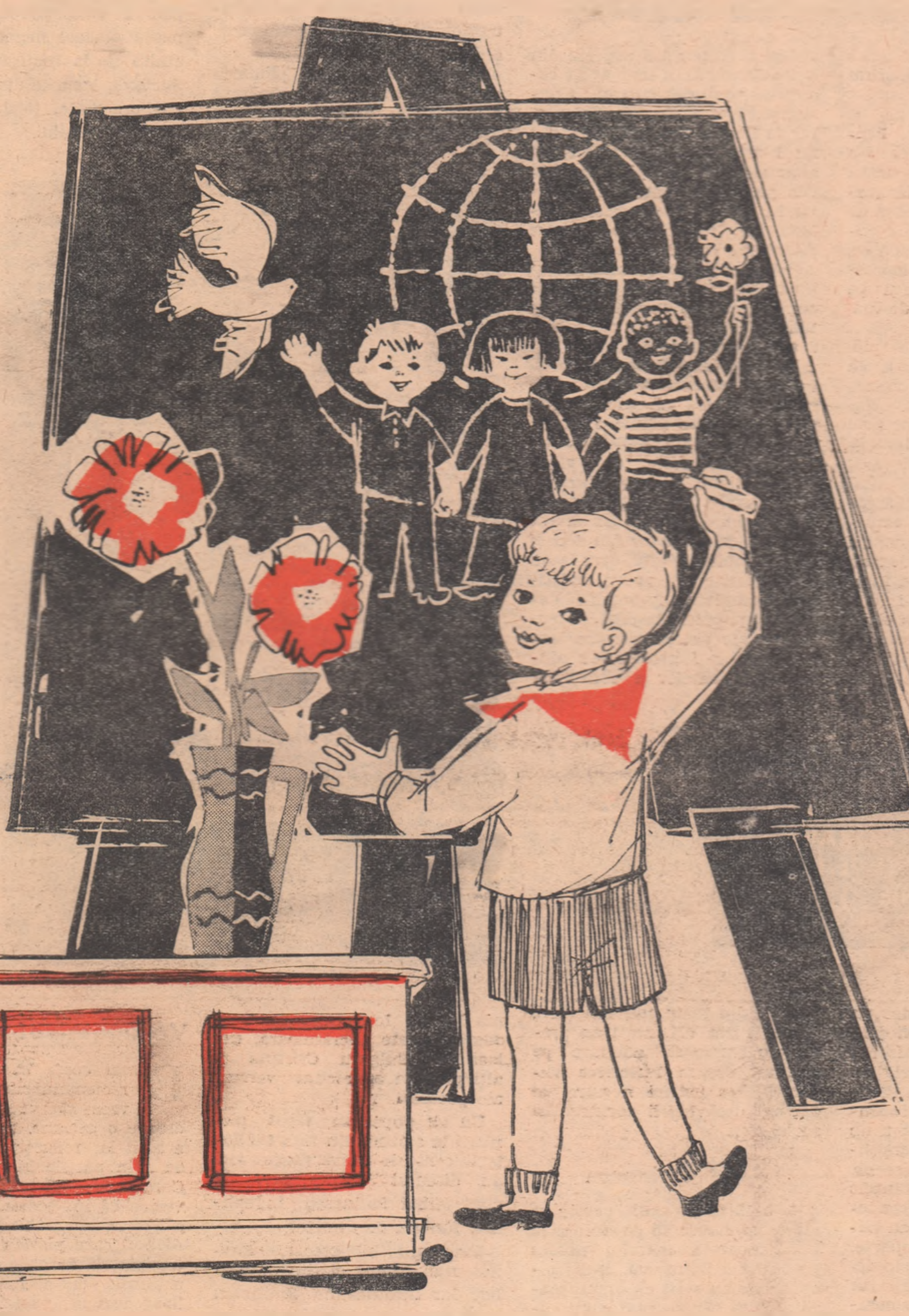
1 IUNIE
ZIUA INTERNAȚIONALĂ A COPILULUI

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 22 (962) * miercuri 27 mai 1964 * 8 pag. 30 bani

DE 1 IUNIE

Din 365 de zile cîte are anul, una dintre ele, aflată în luna de hotar dintre primăvară și vară, e de sărbătoare pentru copii. Se numește 1 Iunie. Fie senin, fie vreme ploioasă, calendarul nu se dezminte, atrăgînd atenția asupra unui soare care strălucește neslăbit pe toate meridianele, în toate anotimpurile și în toate împrejurările climatice: soarele copilăriei.

În țara noastră, ca în toate țările socialiste, 1 Iunie e însă frate bun cu multe alte sărbători ale copiilor care, chiar dacă nu-s trecute în calendarul de hîrtie, există în acela al zilelor trăite.

Sînt *sărbători zilnice*, cum frumos spunea o poetă. Așa, de exemplu, sărbătoarea primei zile în clasa întîi, ori sărbătoarea primirii cravatei roșii, sau sărbătoarea întîlnirii cu manualele școlare. Inaugurarea unei școli noi, plecarea în tabără, prima zi într-o locuință nouă nu sînt tot sărbători, numeroase și încîntătoare? Ba da! Și de aceea e firesc ca, de 1 Iunie, întîiul buchet de gînduri și simțăminte de recunoștință să-l dăruiți Partidului Muncitoresc Romîn, care conduce cu atîta înțelepciune poporul nostru muncitor pe drumul desăvîrșirii construcției socialismului.

1 Iunie, copii, e o sărbătoare așteptată cu plăcere și de oamenii maturi, adică de părinții voștri. Fiecare e dornic să se bucure de bucuria voastră, cu atît mai mult cu cît propria lor copilărie a fost în cea mai mare parte lipsită de ceea ce pentru tînăra generație a devenit, în ultimii douăzeci de ani, ceva obișnuit. E vorba de fericirea de a învăța, de a trăi fără grija zilei de mîine, de a-ți petrece timpul liber fie într-o sală de spectacole, fie pe terenul de sport, de a-ți face cele mai îndrăznețe visuri pentru viitor cu siguranța că se vor îndeplini. În orice moment, în orice împrejurare din viața unui copil, grija statului nostru socialist este prezentă. Tot astfel voi, pionierii și școlarii, trebuie să vă întrebați în orice moment și în orice împrejurare: „Oare fac totul pentru a mă pregăti să devin un ostaș de nădejde sub steagul partidului, un bun cetățean al patriei socialiste, cult, temeinic pregătit în profesiunea mea?" Iar ce este de făcut, știți cu toții: să învățați cît mai bine la școală, să îndrăgiți munca, să vă comportați cu modestie și politețe, să vă intereseze arta și literatura, noutățile din știință și tehnică și — neapărat — să vă fortificați necontenit sănătatea practicînd diferite sporturi.

Cu prilejul zilei de 1 Iunie, felicităm călduros pe toți pionierii și școlarii patriei noastre!

„SCÎNTEIA PIONIERULUI"

DE ZIUA NOASTRĂ

**Haide, copii, să cîntăm,
Cu toți copiii din țară.
A noastră e ziua, copii,
E ziua întîia din vară.**

**Patria noastră, copii,
E mare, puternică, bună.
Patria, patria-nseamnă
Mulți muncitori împreună.**

**Și toți laolaltă muncesc,
Fac fabrici și trenuri, și case,
Și pîinea o fac. Și mai fac
Și cîntece noi și frumoase.**

**Haide, copii, să cîntăm,
Cu toți copiii din țară.
A noastră e ziua, copii,
E ziua întîia din vară.**

MARIA BANUȘ

Urare de 1 Iunie

*Să crești frumos
Ca grîul primăvara
Cînd îl sărută ploaia și soarele.*

*Să cînți frumos
Ca frunza și vioara
Cînd s-au înfrățit la noi
ogoarele.*

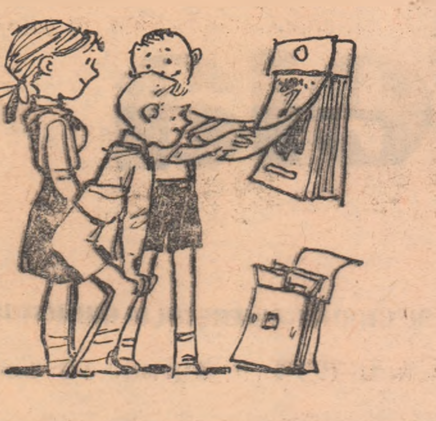
*Să strălucești
Ca soarele în rouă,
Cînd pune prospețime
dimineții.*

*Ca din pîrîu,
Cu mîinile-amîndouă,
Să iei din bucuria caldă-a vieții.*

*Copil cu privire senină
Să-ți fie anii belșug și lumină.*

M. CALIN

ULTIMA LUNĂ de ȘCOALĂ

Ultima lună de școală. Clopoțelul se pregătește și el de odihnă. Un ultim efort și... „am trecut într-a..." (bineînțeles, într-o clasă mai mare!). Deocamdată fiecare pionier și școlar se ocupă de învățătură. Recapitularea trimestrială, lecțiile de sinteză sînt la ordinea zilei. Pe primul plan se află studiul individual, care este baza însușirii temeinice a cunoștințelor.

Pentru luna iunie programul e următorul: la 30 mai termină anul școlar clasele I—IV, la 13 iunie — clasele V-VI-VII de la oraș, iar la 24 iunie — cele de la sat. Serbările școlare sînt și ele eșalonate. La 7 iunie, cei din clasele I-IV, la 18 iunie cei din clasele V-VI-VII de la oraș, iar la 28 iunie cele de la sat. Apoi urmează... vacanța mare!

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

CÎTEVA RECOMANDĂRI PENTRU PROGRAMELE DE ACTIVITĂȚI PE LUNA IUNIE

Programele de activități din această lună vor, fi, deci, cît mai variate. În timp ce unii mai stau aplecați asupra cărții de chimie, alți colegi pregătesc serbarea de sfîrșit de an școlar, se gîndesc ce acțiuni interesante să organizeze în vacanță. Iată de ce, în vederea alcătuirii programelor voastre de activități pe luna iunie vă recomandăm cîteva acțiuni.

În primul rînd, învățătura

Cînd îl întrebau de ce nu a învățat pentru astăzi, pur și simplu ridica din umeri. „Nu știu; am citit, dar am... uitat" era răspunsul. S-a întîmplat ca același „nu știu" să vină de la mai mulți copii. Atunci colectivul de conducere al detașamentului a inițiat o discuție. Au fost poftiți toți cei în cauză.

— De ce n-ai învățat ieri?

— Am citit seara tîrziu, și nu mi-a rămas nimic, a răspuns Costică.

De ce „seara tîrziu"? Pentru că, după-amiază, el s-a plimbat cu barca. A venit acasă obosit și a scris temele în grabă, a citit tot în grabă. Așa că rezultatul îl bănuiți. Ionică „citise" și el, dar numai după ce, două ceasuri încheiate, lucrase un tablou. Seara îl găsise și pe el aplecat asupra cărții de matematică.

În discuția inițiată de pionierii respectivi s-a lămurit că de fapt „nu știu" are o cauză. Și ea trebuie înlăturată. Mai ales acum cînd anul școlar e pe sfîrșite, cînd fiecare elev în parte trebuie să recapituleze cu cea mai mare atenție.

Pionieri, dacă e cazul organizați și voi o astfel de acțiune! O altă sarcină pe care o au colectivele de conducere, poate mai mult ca oricînd în această perioadă, este să-i determine pe toți elevii mai slabi să participe la orele de consultații și meditații organizate în școală. În același timp, colectivele de conducere pot să dea un ajutor mai mare unor elevi și în ceea ce privește organizarea timpului de studiu. Astfel, cei care în mod deosebit au greutăți la matematică vor fi îndrumați să rezerve mai mult timp ca de obicei rezolvării exercițiilor și problemelor, cei care nu stăpînesc temeinic cunoștințele de gramatică să recapituleze individual lecțiile care li s-au părut grele, și așa mai departe. Voi, membrii activelor pionierești, trebuie să procedați în așa fel ca în toate detașamentele și grupele să existe o atmosferă de studiu perseverent, încît fiecare pionier și școlar să se simtă obligat de a face totul pentru încheierea cu cît mai bune rezultate a anului școlar.

O acțiune reușită

In fiecare unitate, în fiecare detașament de pionieri se pregătesc și se desfășoară acțiuni dedicate marii sărbători naționale, 23 August, ziua eliberării Romîniei de sub jugul fascist. Vă recomandăm în rîndurile ce urmează o astfel de acțiune.

În ultima vreme, aproape că nu era zi în care postașul din Vlăsinești, raionul Săveni să nu poposească și la Școala generală de 8 ani din comună.

Și de fiecare dată, nenea Luță, postașul aducea maldăre întregi de scrisori și ilustrate din toate colțurile țării.

— Astăzi ce vești ne-ai adus nene Luță? întrebau pionierii.

Nenea Luță își descărca tolba.

— Iată. O scrisoare și cîteva vederi reprezentînd aspecte din Delta Dunării. Și mai aveți vederi sosite din București, Constanța, Piatra Neamț, Salonta. Iar la Școala generală de 8 ani nr. 1 din Cîmpina v-a sosit un album care înfățișează realizările regimului democrat popular în oraș și în regiunea Ploiești, numeroase vederi despre pitorescul Văii Prahovei...

Îndată ce primeau scrisorile și ilustratele, pionierii, în frunte cu instructorul superior Eugen Haleschi, se apucau să le cerceteze cu de-amănuntul.

De ce primeau pionierii acestei școli atîtea scrisori și ilustrate? Pentru că, gîndindu-se să organizeze o adunare despre bogățiile și frumusețile patriei noastre socialiste, au văzut că materialul documentar pe care-l aveau la dispoziție era insuficient. Și atunci au cerut ajutorul colegilor lor din zeci și zeci de școli din țară, care le-au trimis scrisori și vederi înfățișînd realizările regimului democrat popular, bogății și frumuseți ale patriei noastre socialiste, locuri istorice. Cu ajutorul ilustratelor și scrisorilor primite din toate colțurile țării, pionierii din Vlăsinești au pregătit o frumoasă adunare pe unitate, despre înflorirea necontenită a patriei noastre pe drumul desăvîrșirii construcției socialiste.

Anul Eminescu

La 15 iunie anul acesta se împlinesc 75 de ani de la moartea marelui nostru poet Mihai Eminescu. Mulți pionieri ne-au scris că organizează acțiuni pentru mai buna cunoaștere a vieții și operei sale. O astfel de acțiune și-au propus pionierii detașamentului claselor a VI-a de la Școala medie nr. 2 din Iași. După pregătirile necesare au pornit... chiar din școala lor. Pentru că în anul școlar 1874—1875 poetul a predat aici, la fostul institut din strada Muzelor, în calitate de suplinitor. Tovarășa profesoară de limba romînă le-a povestit despre caietele și cataloagele rămase documente din care reiese grija deosebită pe care o avea poetul de a preda lecții de calitate.

Cu autocarul, pionierii au poposit apoi în fața casei din curtea bisericii Trei Erarhi, una din locuințele poetului, apoi la bojdeuca lui Ion Creangă din Țicău unde, de asemenea, a locuit poetul după ce a fost destituit de autoritățile burghezo-moșierești din postul de revizor școlar.

În aceste locuri pionierii și-au amintit de cele învățate despre poet, despre condițiile grele în care a trăit, de prietenia lui cu Ion Creangă. Totodată, Istrate Lăcrămioara, Ciloci Dan, Bulgaru Cristina și alți pionieri au recitat versuri ale poetului.

Un alt popas au făcut pionierii la statuia din fața Bibliotecii centrale universitare. Aici au discutat despre perioada cînd Mihai Eminescu îndeplinea funcția de director.

Eminescu bibliotecar, Eminescu suplinitor și revizor școlar, dar întotdeauna Eminescu poet genial, legat prin tot ce avea mai bun de viața poporului nostru. Tovarășa profesoară le-a povestit multe fapte și întîmplări din viața poetului, iar pionierii au hotărît să cerceteze cu mai mult interes, să facă în așa fel încît să devină adevărați ghizi pentru școlarii mai mici, pentru pionierii din alte localități veniți în excursie la Iași.

Și voi puteți organiza în luna iunie șezători în care să recitați versurile lui Eminescu, întîlniri cu scriitorii care să vă vorbească despre opera lui. Cei care au posibilitatea, pot vizita cu detașamentul Muzeul Literaturii Romîne din București, Șoseaua Kisselef — unde se află documente importante pentru cunoașterea lui Eminescu — ,casa memorială a poetului de la Ipotești, regiunea Suceava, locurile din Iași și din alte orașe ale țării, legate de numele poetului.

Vom duce cu noi cîte ceva din bucuriile acestei excursii: o floare, un cîntec și prospețimea întreagă a Văii Oltului.

Vacanța mare bate la ușă!

Dragi copii, în încheierea recomandărilor noastre vrem să vă mai vorbim despre o acțiune. Zilele trecute a sosit la redacție o scrisoare de prin părțile Maramureșului. Corespondentul nostru ne povestea că în școala lor, în hol, a apărut o... cutie de scrisori! Aici, fiecare pionier introduce un bilețel în care și-a trecut acțiunile și activitățile ce și le-ar dori în vacanță. Pe baza acestor sugestii, activul pionieresc va întocmi programul de activități pentru vacanță. Ar fi bine ca și celelalte active pionierești să ia de pe acum măsuri în privința alcătuirii acestui program.

Scurte POPASURI

Adesea, în scrisorile primite la redacție, în cuvinte emoționante, voi, copiii, vorbiți despre noutățile din satul sau orașul vostru. Aproape fiecare dintre aceste scrisori se încheie cu cuvintele: „Mulțumim din inimă partidului!", și parcă fiecare din ele te cheamă: „Veniți să vedeți cum e acum la noi!"

Iată de ce am simțit dorința ca acum, în prag de 1 Iunie să pornesc pe urmele unora din aceste scrisori și să poposesc pentru cîteva clipe în cîteva așezări din patria noastră.

Intr-un sat de moți

Iată-mă undeva în munții Apuseni. O comună al cărei nume amintește de Avram Iancu. E cunoscută viața moților din trecut! Cum inverzea pădurea, moțul își lua calul și ciuberele și colinda țara ca să cîștige pîinea lui și a familiei. Despre învățătură, asistență medicală și locuințe omenești nici nu putea fi vorba. Astăzi comuna e alta. Casele luminoase, acoperite cu țiglă urează vizitatorului „Bun sosit". Din curtea noului local al Școlii de 8 ani răzbat pînă departe glasurile vesele ale copiilor. Căminul cultural unde se prezintă spectacole și filme, dispensarul cel nou, clădirea nouă a sfatului popular, toate vorbesc despre viața nouă a moților.

Incă un dar...

Pe pionierii din comuna Zamostea, raionul Rădăuți i-am găsit alături de colectiviști la lucrările de finisare a noului cămin cultural.

Veniți mai incoace! Uitați ce priveliște minunată putem vedea de aici!

— Cu fiecare cărămidă ce se înălța — bucuria noastră era tot mai mare — spun ei. Am ajutat cu drag alături de părinți la descărcatul cărămizilor și al parchetului, am dat zidarilor la mînă cărămizi... Și acum, iată, căminul zîmbește în soare!

Mîndria lor

Dintre blocurile de locuințe ce se află în construcție la Brad, regiunea Hunedoara se ridică zveltă clădirea cea nouă a Școlii generale de 8 ani. Florile multicolore plantate de pionieri de jur-împrejurul școlii o fac parcă mai veselă. Clasele sînt înfrumusețate și ele cu drag de micii gospodari. Totul îți vorbește aici de grija pe care o au copiii față de acest dar prețios oferit de partid.

Pionierii clasei a VII-a D, care ne-au invitat în școala lor, au ținut să mulțumească încă o dată pentru grija părintească a partidului, pentru manualele pe care le-au primit

Ai văzut ce frumoase au ieșit cusăturile? Ie-am lucrat la cercul miinilor indeminatice de la Casa pionierilor.

gratuit, arătînd că dorința lor este să încheie anul școlar cu rezultate cît mai bune.

Vrem să intrăm în clasa a VIII-a cît mai bine pregătiți!

S-a aprins becul electric

Cînd am ajuns în comuna Topîrcea, raionul Sibiu se lăsase seara. Străzile erau luminate de becuri electrice. Din case se auzea muzica aparatelor de radio. Am intîlnit-o pe vechea noastră prietenă, Vecerdea Ana. Mi-a povestit despre ziua în care s-a aprins pentru prima oară becul electric în satul ei, despre nenumăratele aparate de radio și despre televizoarele care sînt astăzi în Topîrcea. M-am bucurat alături de ea și am pornit mai departe, la...

Cercul de artă plastică

de la Școala generală de 8 ani din Urziceni, care a luat ființă nu de mult.

Pe pînzele șevaletelor apar chipuri de muncitori la locurile lor de muncă, colțuri de un deosebit pitoresc din țara noastră, peisaje industriale, ogoare nesfîrșite ce-și unduiesc grînele în bătaia vîntului, grupuri vesele de copii la activități patriotice, construcții noi, pe scurt imagini ale vieții noastre noi.

Excursia mea s-ar putea prelungi mult, căci peste tot aș putea să-mi opresc privirile, să văd ceva nou. Invitațiile la călătorie sosesc de peste tot.

Încă de pe acum au început să sosească la redacție scrisori în care pionierii vorbesc despre planurile lor de vacanță.

La orizontul vacanței se ivesc taberele din creierul munților și de pe însoritul litoral al mării, excursiile de cunoaștere a frumuseților și realizărilor din patria noastră, programele vesele din jurul focului de tabără, întrecerile sportive și alte activități. Din toate scrisorile străbate lumina, bucuria unei copilării fericite lipsite de griji, pe care le-a creat-o Partidul Muncitoresc Romîn și căruia copiii îi mulțumesc din inimă.

E. ROŞCA

Cum ne comportăm

INSCRIPȚIE la o FOTOGRAFIE

În parcul central din orașul Suceava se află cîteva panouri cu imagini ce înfățișează diferite realizări ale puterii populare: fabrici, uzine, blocuri de locuințe, școli, alte construcții social-culturale. Intre aceste imagini, una reține în mod deosebit atenția: este o fotografie tip carte poștală care înfățișează un grup de copii. Unii sînt mai măricei, pionieri, alții sînt mărunței de tot — preșcolari. Iți dai seama de asta după jucăriile pe care le țin în brațe. Sub fotografie, o explicație simplă: copiii din blocul nr. 15. Atît. De ce o fi fost expusă această fotografie?

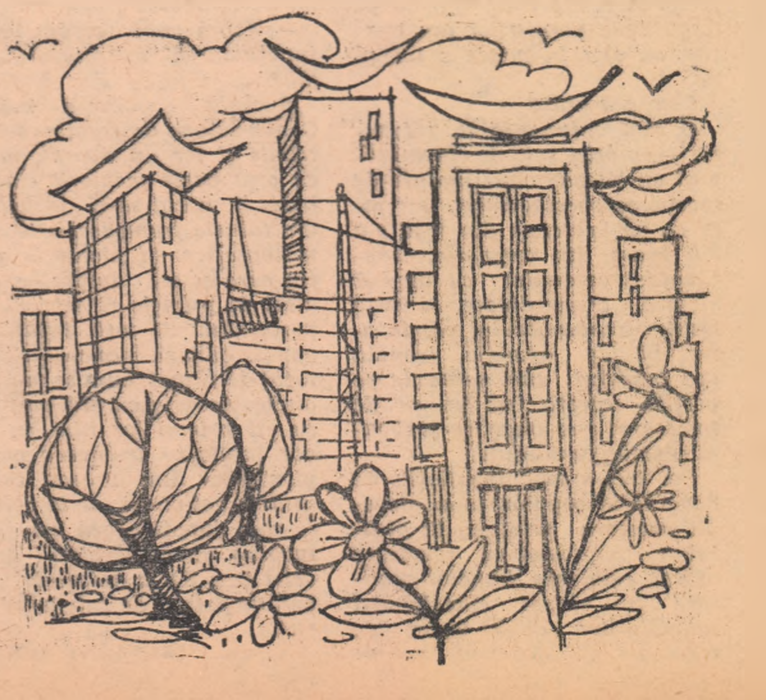
Cîteva minute mai tîrziu, într-o discuție cu tovarășa Lucia Pilat, secretară a Comitetului orășenesc U.T.M. Suceava, aveam să aflu istoria fotografiei din parc.

...La Suceava, ca de altfel în toate colțurile patriei noastre, se ridică mereu noi blocuri de locuințe moderne, confortabile. De curînd, mai mulți suceveni au avut bucuria de a se muta într-unul din noile blocuri ce împodobesc astăzi Cetatea de scaun a lui Ștefan cel Mare. Dar abia apucaseră locatarii să se instaleze în noile apartamente cînd pe pereții albi ca neaua ai blocului au început să apară diferite „desene" cu creioane roșii, albastre, cu cărbune; părculețul din preajmă fusese transformat în teren de fotbal, pomișorii și răsadurile de flori ce împodobeau intrarea în bloc începuseră să se vestejească. Și toate acestea din pricina unor copii indisciplinați. Locatarii s-au supărat, au șters inscripțiile de pe pereți, au refăcut rondurile de flori, dar peste două zile și pereții blocului, și părculețul arătau ca vai de lume. Mai mult, în orele de după-amiază, cînd cei mari se odihneau, în părculeț începea o hărmălaie de se auzea cale de șapte poște. Locatarii nu mai știau cum s-o scoată la capăt cu copiii indisciplinați. Și atunci, din inițiativa cîtorva pionieri inimoși, s-a pornit o largă acțiune de păstrare a avutului obștesc, la care au fost atrași toți copiii din bloc. Cu concursul comitetului de bloc și al altor locatari, au fost hotărîte cîteva din activitățile pe care să le întreprindă copiii pentru a păstra ordinea și curățenia în casa lor comună: blocul în care locuiesc. Așa se face că, într-o duminică dimineața, toți cei 25 de copii din bloc, de la cei de 6—7 ani, și pînă la cei de 13—14 ani, „înarmați" cu mături, cu lopeți, cu greble, puteau fi văzuți trebăluind de zor în preajma blocului. Unii curățau aleile părculețului, alții îngrijeau pomișorii, alții amenajau rondurile de flori. După cîteva zile, pe etaje și-au făcut apariția „responsabilii" cu ordinea și curățenia; copii care veghează ca atît locatarii, cît și vizitatorii să-și șteargă bine picioarele cînd intră în bloc, să nu fie tulburată liniștea între orele 15—18, cînd părinții și frații lor se odihnesc. Lucrurile nu s-au mărginit însă numai la atît. De două ori pe săptămînă, o încăpere din bloc devine „club al copiilor". Atunci, Viorel Eftimie aduce diascopul, Constantinescu Duduț — diafilme, Alexa Adriana — o carte cu povești interesante. Alteori, în mijlocul copiilor poposește tovarășul Schvartz Frederic, care-i ajută să învețe cîntece și dansuri, ori utemistul Țurcănașu Vasile care-i învață jocuri pionierești, poezii.

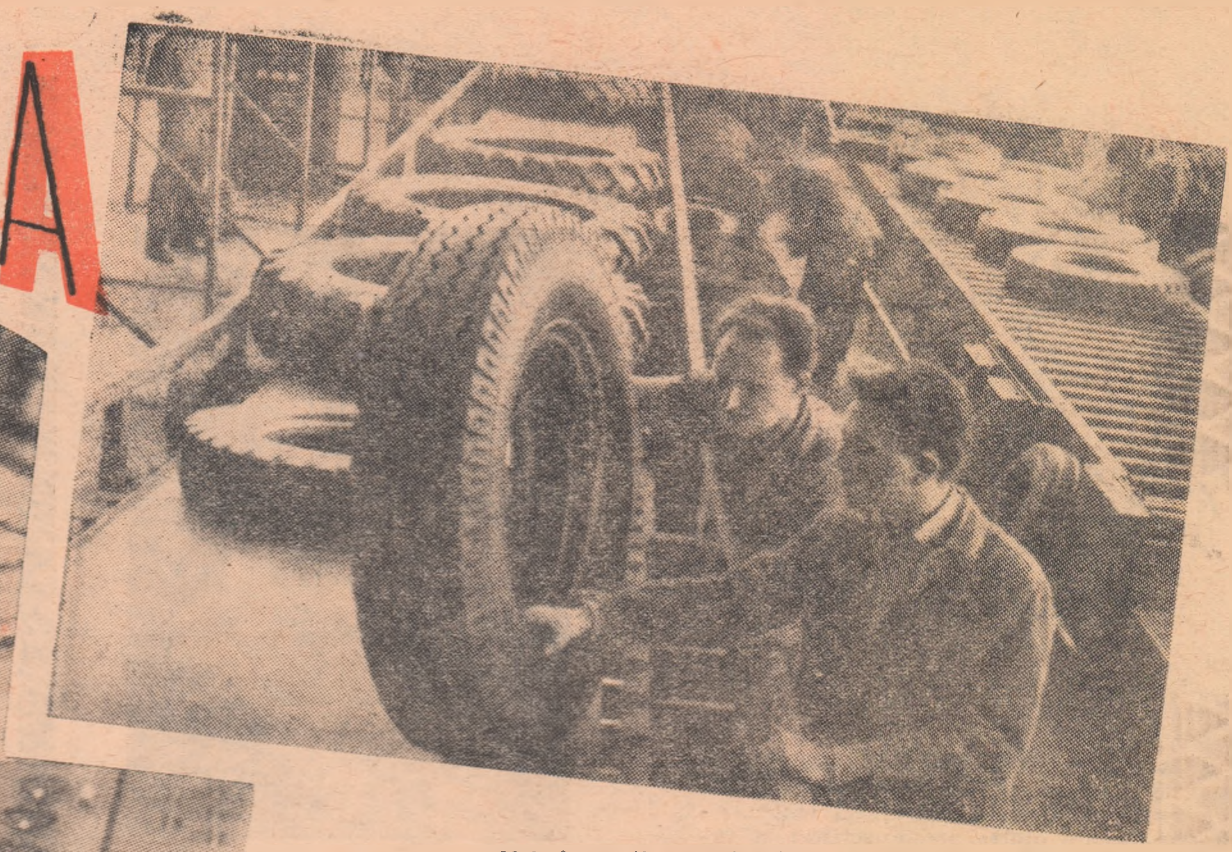
Intr-o discuție cu pionierul Vasilescu Sândel, unul dintre cei mai inimoși gospodari ai blocului, am aflat și alte lucruri interesante despre activitatea copiilor din blocul nr. 15. Vor face cîteva drumeții la ruinile Cetății și în noile cartiere ale orașului, vor merge la pădure să culeagă flori, iar pentru 1 Iunie, Ziua internațională a copilului, pregătesc un program artistic cu dansuri, cîntece, poezii și sceneta „Mingică piciulică", pe care îl vor prezenta în fața locatarilor...

Aceasta este istoria fotografiei din parc. Am considerat că fotografia merită o explicație mai detaliată, ceea ce am și făcut în rîndurile de față, pentru că inițiativa copiilor din blocul nr. 15 din Suceava merită, într-adevăr, cunoscută și extinsă în toată țara.

I. ANDREI

DANUBIANA

Aici, în secția vulcanizare, pasta diformă de cauciuc se transformă în anvelope, ca acestea pe care le vedeți în fotografie.

De la acest pupitru de comandă, operatorul chimist Dănilă Gârbovan dirijează întregul proces de producție din secția calandrare.

Satul din marginea Bucureștilor, Popești-Leordeni, era vestit pînă în urmă cu cîțiva ani prin grădinile și serele sale cu flori. Astăzi, acest sat este însemnat pe harta patriei ca un important centru industrial. Și e firesc să fie așa: la îndemnul partidului, constructorii au ridicat aici cea mai importantă întreprindere de prelucrare a cauciucului din țară — obiectiv de seamă prevăzut în Directivele Congresului al III-lea al Partidului — Uzina de anvelope „Danubiana".

Pe șoseaua ce duce spre Oltenița, în rînd cu noile blocuri de locuințe, se înalță alte clădiri masive, impunătoare, scînteind în soare — halele uzinei. Prin aleile străjuite cu flori multicolore, pătrundem în interior. Iată-ne în secția amestec. Trepidație continuă, obișnuită marilor uzine. Mașini uriașe și complicate — malaxoarele — frămîntă fără încetare cauciucul sosit de la Onești, îl amestecă cu negrul de fum sosit de la Copșa Mică. Alte mașini îmbibă pasta de cauciuc între fibrele textile, îl presează, îl vulcanizează, iar după cîteva minute iată, la depozitul central poposește o nouă anvelopă pentru autocamioane sau autobuze, pentru turisme sau tractoare. Privești în jur și rămîi uimit. Mașinile, agregatele lucrează singure parcă. Ba nu. Iată și cîțiva oameni. Dar nu stau lîngă mașini ci lîngă pupitrele de comandă, niște panouri cu zeci de butoane și manete pe care se aprind și se sting fără întrerupere beculețe roșii, verzi. De aici, de la aceste pupitre, operatori ca Gheorghe Voicu sau Ion Glodeanu dirijează întregul proces de producție al secției.

Înzestrată cu utilaj modern, de mare randament, avînd cadre cu o înaltă calificare, Uzina „Danubiana", mîndrie a industriei noastre chimice, poate produce anual un milion de anvelope.

prietenii celor trei arcași...

Pe sub crengile copacilor puternici, doldora de frunze, urcă un grup de băieți și fete. Bîrsan Andrei, Dan Gheorghe, Căliman Cornelia, Chetraru Carmen, Manolescu Alexandru. Din cînd în cînd se opresc în loc, iscodind împrejurimile.

— Ce ziceți! spune unul, arătînd cu mîna șirul treptelor de piatră ce suie în fața lor. Parcă-s fără sfîrșit. Și clădirea de sus, din capătul lor, uite, parcă-i un castel! Grozavă imagine!

— Dar peisajul din jur? Brazii, poienele. Mai ales acum, după ploaie, strălucesc de verdeață...

— Ar ieși un film strașnic! adăugă un al treilea. De talia... arcașilor!

Auzindu-i, dacă nu știi despre ce este vorba, nu înțelegi mare lucru din discuția lor. Dar ei, pionierii iubitori de film de pe lîngă Casa pionierilor din Brașov, au clar în minte o imagine.

Cam așa arată:

O sală cufundată în întuneric — ca orice sală de cinematograf cu cîteva clipe înainte de începerea spectacolului. Dar iată că pe peretele din față s-a ivit brusc, din întuneric, dreptunghiul ecranului cu lumină alburie, tremurătoare. Și între liniile dreptunghiului ca de azur, își fac apariția, deodată (pe fundalul unei uzine de pe porțile cărora iese un șir de tractoare) trei arcași ce-și zboară săgețile în văzduh...

Cei trei arcași, însuflețiți de imaginația copiilor, le-au devenit acestora prieteni. Ei alcătuiesc, împreună cu imaginea uzinei, emblema filmelor realizate în cadrul cineclubului muncitorilor de la uzina de tractoare. Și nu sînt puține filmele împodobite cu această emblemă — vreo douăsprezece, dintre care și cîteva scurt-metraje artistice. Actorii? Muncitori din uzină.

Unii dintre copii i-au văzut cu ochii lor, pe ecran, la club.

— Uite-l pe montatorul Grigore Vereș!...

— Nea Tudose, lăcătușul!...

— Ce frumos se văd în film blocurile noi, cartierul nou!... De-am avea și noi un aparat de filmat!...

O dorință, prezentă pe atunci îndeosebi în rîndurile membrilor cercului foto de la Casa pionierilor din oraș. Dorință devenită acum realitate.

★

Membrii proaspătului cerc de foto-cinematografie de la Casa pionierilor din Brașov au în mijlocul lor un musafir: pe Elefterie Voiculescu, responsabilul cineclubului din uzină.

— Acum vom învăța despre funcționarea aparatului de filmat...

Bucuria copiilor e îndoită. Constructorii de tractoare le-au trimis și lor un aparat, iar pe de altă parte membrii cineclubului îi ajută să-și însușească din tainele frumoasei arte cinematografice. Și pionierii, printre care și cei despre care ați aflat în primele rînduri ale reportajului de față, învață cu emoție cum se manevrează aparatul de filmat, cum se iau imaginile. Aceasta cu atît mai mult cu cît primul lor film, în care vor înfățișa frumoasa casă a pionierilor din Brașov, interesantele activități de la cercurile care funcționează aci, îl vor închina unei sărbători dragi: celei de a XX-a aniversări a eliberării patriei de sub jugul fascist.

AL. DINU IFRIM

SCRISORI DE LA SAT

AZI ÎN PECINEAGA

Pecineaga este un sat dunărean așezat la poalele dealului Gim, pe malul bătrînului fluviu ce-și poartă apele și printre dealurile dobrogene.

Cît de mult s-a schimbat fața satului meu în anii puterii populare!

În trecut, casele țăranilor erau mici ca niște cocioabe, ulițele înguste și întortocheate. Astăzi, țăranii colectiviști și-au construit case mari, albe, înconjurate de verdeață și flori.

Clădirea căminului cultural, a sediului gospodăriei colective, a sfatului popular și alte construcții noi dau un aspect frumos comunei. Străzile sînt drepte, largi, cu trotuare. În centrul comunei, noi, pionierii și utemiștii, am amenajat un parc unde, peste puțin timp, vom sădi flori, pe care le vom îngriji toată vara, ca să-și păstreze prospețimea și frumusețea.

DINU ANA
cl. a VII-a B,
Școala de 8 ani din
Pecineaga, reg. Dobrogea

AȘA E LA NOI

Frunzuliță de mălin,
Partidului mulțumim,
Că partidul ne-a ajutat
Să avem lumină-n sat...

Acestea sînt cîteva versuri dintr-un nou cîntec care circulă în comuna noastră și în care se vorbește despre viața nouă și fericită. Prin munca părinților noștri s-au obținut roade bogate în gospodăria colectivă. În comuna noastră, oricînd poți vedea un film sau un spectacol dat de artiștii amatori din sat, la căminul cultural. În toamnă, noua școală de 8 ani își va deschide larg porțile. Șoseaua pietruită, casele noi, cinematograful, lumina electrică, fac ca viața să fie mai frumoasă. Pentru toate acestea, mulțumim din inimă partidului.

DRAGHICI STELA
com. Traian,
raionul Slobozia

ACTIVITATE PATRIOTICĂ

Vreau să vă scriu în aceste rînduri despre unele realizări de la noi din comună. Nu de mult s-a construit un cămin nou și frumos, iar în cătunele Gara și Bogata au fost construite cîte o școală. De asemenea, urmează să se ridice în centrul Călărașului o școală nouă și un magazin de stat modern. În afară de acestea, s-a electrificat toată comuna.

La unele lucrări, ne-am adus contribuția și noi, pionierii și școlarii. Bunăoară, la gospodăria colectivă am ajutat la alegerea cartofilor pentru semănat și la săpatul șanțurilor pentru conductele de apă, pentru irigație. Bineînțeles, ca în fiecare primăvară, participăm cu bucurie și la plantatul puieților.

CÎMPIAN MARIANA
cl. a VII-a
Școala de 8 ani
din com. Călărași,
reg. Cluj

Clubul „marinarilor"

Deși orașul lor se află departe de mare, băieții de la Școala nr. 3 din orașul Gomel (U.R.S.S.) au îndrăgit întinsul apelor, iar mulți dintre ei chiar au hotărît ca atunci cînd vor fi mari să se facă... „lupi de mare".

— Cînd am fost în tabără la mare, a povestit Sașa, am văzut multe vase. Ba am stat de vorbă și cu cîțiva marinari. Aveau niște uniforme așa de frumoase!

— Ce minunat e să fii marinar! s-au entuziasmat colegii lui Sașa.

Desigur, cînd ai asemenea visuri, trebuie să te pregătești din timp. Așa se face că într-o zi elevii au luat o hotărîre: să organizeze la școală un club al marinarilor.

Băieții au adus la club felurite cărți despre navigatori, au întocmit hărți pe care au trasat cu creion albastru drumuri de apă, învață în orele libere cum sînt construite vasele, despre aparatele de navigație. De un mare ajutor în însușirea cunoștințelor marinărești le este corespondența pe care o poartă cu marinarii. De la aceștia sosesc mereu scrisori, pe care copiii le păstrează cu grijă în „arhiva" clubului. Și, cine știe, poate că peste ani, mulți își vor face ucenicia alături de ei, pe vasele uriașe ce străbat întinsul apelor!

Hanek și Erysek...

O școală din cartierul Makatov din Varșovia. Orele de clasă s-au terminat. Doi dintre elevi însă, Hanek Obzewsky și Krysek Ovzinsky nu se grăbesc să plece. Își lasă cărțile în bancă și se reped la magazia din spatele școlii, unde este instalat un incubator.

Deschid repede o ușiță și iată: din cojile ciocănite și sparte au ieșit zeci de puișori mici, niște ghemotoace de puf auriu. Și-s așa de gălăgioși! De bună-seamă că li-i foame. Băieții știu asta și le aduc numaidecît de mîncare, le dau apă, le pregătesc culcuș cald.

Dar nu numai de păsări se ocupă cei doi băieți în timpul liber, ci și de creșterea animalelor, a iepurilor de casă. Și nu numai ei, ci toți elevii din școală. Din excursiile pe care le fac în afara orașului se întorc întotdeauna cu tolbele pline de bunătățuri pentru păsările și animalele pe care le îngrijesc cu drag.

Ce-i drept, se mai întîmplă uneori ca la vreo oră să se trezească că le ciocănește vreo moțată în geam sau că vreun iepure, scăpat de sub supraveghere și-a găsit de plimbare prin clasă. Dar atunci nu se supără nimeni, în afară de faptul că urecheatul este invitat să părăsească clasa!

ÎN ASTURIA

De cîteva săptămîni pîinea s-a făcut mai mică, și mai mică. Și nici mîncare nu mai pune mama în farfurie cît punea înainte. Dar Alfonso nu întreabă nimic. Mănîncă, întunecat, cît i se dă și nu zice nimic. Ba, ieri, cînd Margareta, surioara, a scîncit că mai vrea pîine, el, Alfonso, s-a trezit că îi dă și bucățica lui. Fata s-a înseninat și și-a înfipt dințișorii de șoricel în bucata de pîine. Mama s-a supărat:

— De ce plîngi? Ești fată mare, ai putea să înțelegi...

Alfonso s-a grăbit s-o apere:

— Da' de unde, mamă, e încă mică, are abia 6 ani. De unde vrei să știe ea că pîinea nu ne ajunge și că de aceea tata e în grevă de-atîta timp! Eu sînt mare, mamă, am 13 ani, înțeleg și pot să rabd, că văd că nu e...

Mama și-a șters o lacrimă, pe furiș.

— Of, de s-ar termina o dată — a suspinat ea.

Dar lupta minerilor din Asturia nu s-a terminat încă. Și anul trecut, și acum un an... mereu au declarat minerii din Asturia grevă. Pentru drepturile lor, pentru pîinea copiilor, pentru școli și pentru locuințe ca lumea. Și Alfonso înțelege asta, știe că tatăl său, cot la cot cu ceilalți muncitori din Spania, luptă pentru o viață mai bună — și lupta lor va triumfa.

Vînzătorul de fructe

Malemba vinde fructe. Poartă pe mînă un coșuleț cu fructe și aleargă pe asfaltul fierbinte strigînd cît îl țin puterile numele poamelor cu suc răcoritor și aromat. Nu-s prea mulți cumpărătorii — e ora cînd cei cu bani, funcționarii portughezi, avuții, stau ascunși în sălile mari răcoroase ale restaurantelor, în birourile cu storuri trase, feriți de arșița nemiloasă. La ora cînd se vînd astfel de fructe, pe străzi sînt numai oameni nevoiași ca alde Malemba. Iată de ce în fiecare zi băiatul abia de adună cîțiva bănuți pentru mîncare. Cît despre dormit... Ehei, patul lui Malemba e atît de întins, velința sa e atît de albastră și de necuprins!... Căci băiețelul de 12 ani, negrul Malemba, doarme sub cerul liber. La Luanda, capitala Angolei, sînt mulți copii și maturi care dorm ca Malemba.

Mama lui Malemba a murit, ucisă de gloanțele poliției coloniale portugheze, iar tatăl este undeva, în ținutul eliberat de armata populară angoleză. Luptă cu arma în mînă să grăbească ziua cînd și băiatul său, micul și vrednicul Malemba, va fi liber, va putea să învețe la școală.

Elevele Siu Chao-then, Theng Hual-yng și Lien Kin de la Școala medie nr. 5 din Foutcheu (R. P. Chineză) sînt nu numai școlărițe fruntașe, dar și sportive talentate.

UN RĂSPUNS PE SĂPTĂMÎNĂ

ALBUMUL

Hai să vorbim cîte ceva despre un album de fotografii. De ce? Pentru că am primit de la pioniera Beseucă Nușa din Celci, raionul Corabia, o corespondență în care se spune printre altele: „Ne-am propus să facem un album cu vederi din țară în cinstea celei de a XX-a aniversări a eliberării patriei noastre".

Îmi închipui cîte imagini minunate și-ar putea găsi locul într-un asemenea album! Ce răsărituri de soare fără seamăn, ce dumbrăvi de basm, ce piscuri semețe de munți, ce încîntătoare priveliști marine! Și pe lîngă toate acestea, cîte monumente străvechi, orașe întregi dezgropate din adîncuri, ziduri bătrîne de mii de ani, cetăți care stau mărturie unei străvechi istorii!

Dar ceea ce ar izbi în primul rînd ochii privitorului ar fi imaginea nenumăratelor construcții de astăzi. Și cînd scriu aceste rînduri, parcă-mi răsar în amintire, dintre neguri cenușii, deceniile dinaintea eliberării. Desigur, și atunci s-ar fi putut întocmi un album cu vederi din țară. Natura era și atunci frumoasă, monumentele străvechi existau și atunci. Însă ar fi lipsit marea înnoire la care sîntem martori astăzi, cînd poporul condus de partid își făurește o viață din ce în ce mai luminoasă. Aproape neschimbate rămîneau pe vremuri orașele și satele țării, cu mii de case dărăpănate și mîhnite, cu muncitori trudiți și umiliți din tată-n fiu, cu țărani osteniți aplecați pe coarnele plugului. Într-un album din acele timpuri n-ar fi fost nici imaginile marilor noastre hidrocentrale, nici ale uzinelor moderne de acum, nici ale școlilor noi, nici ale miilor de blocuri pentru oamenii muncii, nici ale construcțiilor atît de îmbietoare răspîndite astăzi pe țărmul mării. În acel album n-ar fi existat nici imaginea palatelor pionierești, nici a taberelor pline de cîntece și voie bună. Căci toate acestea, și încă atîtea altele, sînt rodul muncii avîntate a poporului liber, care construiește socialismul, sînt rodul anilor de după eliberarea patriei noastre de sub jugul fascismului.

Îți doresc succes, dragă Nușa, ca și colegilor tăi, în alcătuirea albumului de vederi din țară. Privind fotografiile înșirate în acest album veți înțelege, cred, și mai bine, ce înseamnă partidul, ce înseamnă adevărata dragoste de popor și de patrie.

EUGEN FRUNZĂ

Moment emoționant la o școală din Phenian (R. P. D. Coreeană): intrarea în rîndurile organizației de pionieri.

„Cursa Păcii"... pentru cei mici

Cei doi „telefoniști" întinseră cablurile telefoanelor de cîmp (unul la start, altul la sosire, ca la orice cursă ciclistă care se respectă — nu?), membrii juriului se adunară la masa oficialităților, iar la linia startului, grav și emoționat, se adună plutonul celor 60 de băieți și fete — pionieri și elevi la Școala nr. 3 Friedrichshain-Berlin (R. D. Germană).

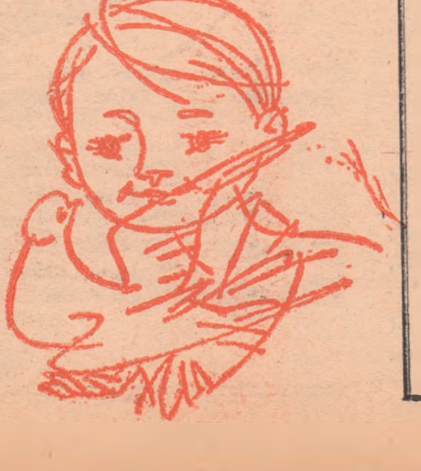
De-o parte și de alta a traseului — sumedenie de admiratori mai mari sau mai mici ai sportului cu pedale.

— Gata? întrebă starterul.

Drept răspuns, micii concurenți mai controlară o dată bicicletele, echipamentul și, desigur, numărul de ordine: ce te faci dacă cîștigi și juriul nu știe cine ești?!

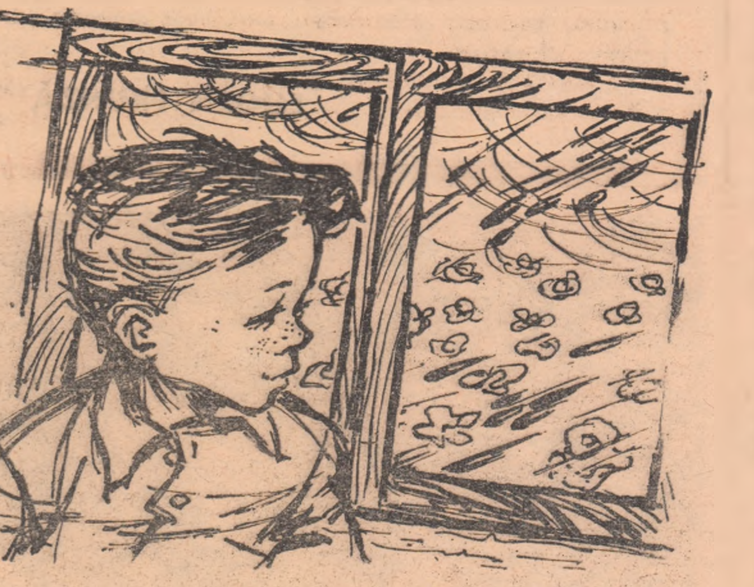
Și cînd pistolul de start pocni vesel, de parcă ar fi spus: „porniți!", cei 60 de bicicliști zvîcniră înainte, ca împinși de-un resort. Încă de la început se detașă elevul Dietmar dintr-a IV-a B care, pentru a avea mai multă forță, pedala ridicat din șea. Primul la sosire, Dietmar a realizat 1'09 2/10. Dar, aplaudată a fost și Cristine Oldenburg care, deși fată, ar fi putut ocupa la băieți locul...IV.

Pe echipe, mica Cursă a păcii, organizată de Școala nr. 3, a fost cîștigată de clasa a IV-a B.

MICII NATURALIȘTI DIN PADEA

Cer de primăvară cu crîmpeie albastre printre norii nehotărîți. Într-un ceas e și soare, e și ploaie, pe urmă vînt și apoi

din nou senin. Miron părăsi „postul de observație" și dădu o raită prin grădină, examinînd straturile. De fapt, îl interesau... găinile. Mai scapă cîte una de prin vecini și din cîteva ciupituri îți consumă bunătate de experiență. Dacă găina ciupește din soiul de grîu Conceo, pionierul de serviciu își găsește necazul cu Radu I. Ion, ori dacă imprudenta se atinge de soiul Dicoc 345, nici să nu mai dai ochi cu Doiu Paulina. Mulțumit că nu s-a întîmplat nimic, Bițu Miron se întoarse în adăpostul pentru ploaie, improvizat lîngă gardul care desparte lotul de curtea școlii. Era și timpul. Pe acoperișul „postului de observație" începu să răpăie ploaia. Miron deschise cartea la semnul pus adineaori și se adînci în lectură. Epoca lui Octavian August. Arhitectura și sculptura. Literatura: Virgiliu, Horațiu, Ovidiu...

Să-l lăsăm pe Miron să și-i imagineze pe poeții în togă romană, ce-și recitau cu gesturi ample versurile în hexametri, iar noi să vedem ce treabă au pionierii care se apropie în clipa aceasta de lot. Specialiștii în cultura cerealelor — despre unii am aflat mai sus — depistează cu ochi siguri cel mai subțire fir de buruiană. Aici se cultivă în mod experimental 50 de soiuri de grîu. Fiecare soi ocupă un lot de cca 1 m. p. și e îngrijit de un anumit pionier.

Legumicultorii au și ei ocupații înrudite, obiectul atenției lor fiind însă varza timpurie, mazărea, roșiile ș. a. Iată-i și pe pomicultori. Costache Constantin, Beldea Victor și alții au în grija lor portaltoi de caiși, corcoduși, o școală de puieți — meri și peri...

La culturile de legume privesc pofticioși... 14 iepuri de casă. Noroc că stau în niște cușete speciale, altfel nu știm ce ar mai rămîne din varza timpurie! De fiecare cușetă se îngrijește, săptămînal, o echipă de pionieri. Numai fete. De ce? Pentru că spun ele — astă-iarnă, cînd era frig, băieții au stăruit cavalerește să lucreze numai ei. Acum, că s-a înprimăvărat, e rîndul fetelor.

Ce indică buletinul meteorologic

Pe acest lot experimental, nu mai mare de 2 400 m.p., fiecare colțișor e folosit cu chibzuială. Sînt multe soiuri de plante, cereale, flori, pomi fructiferi, dar nici unul nu e anonim, în sensul că se cunoaște nu numai denumirea lui, ci și biografia — atîta cît are o plantă biografie: ce soi este, de unde provine, cînd s-a însămînțat, ce lucrări au fost executate, ce s-a observat pe parcursul dezvoltării ei. „Biograful" care le notează pe toate este, firește, micul cercetător în seama căruia a fost dat soiul respectiv. Caietul de observație al pionierei Moraru Floarea înregistrează etapele unei experiențe interesante: încrucișarea soiului de grîu A-15 cu San Pastore. Aici, fie soare, fie ploaie, buletinul meteorologic indică timp prielnic pentru cercetări științifice! Dacă vizitatorul micilor naturaliști din Padea, regiunea Oltenia, are preocupări agricole, va găsi aici un adevărat... tratat viu despre cereale, legume, pomi. Dacă e pictor, îl vor impresiona culorile bogate ale plantelor și mișcarea sigură, privirile inteligente ale acestor tineri cercetători. Iar dacă vizitatorul ar fi... activul pionieresc al unei unități din altă comună, cu siguranță că va avea de învățat unele lucruri foarte folositoare pentru activitatea micilor naturaliști din propria școală.

Cabinetul științific

Într-o încăpere din școală, cu aspect de cabinet științific, privesc de pe suporturile lor diferite exemplare împăiate. O vulpe care niciodată nu va mai mînca găini, o bufniță de care nu se mai sperie nimeni, o acvilă, o potîrniche... Vulpea a fost adusă la școală de un vînător din sat; acvila provine de la un pădurar; potîrnichea a prins-o cu lațul un băiat dintr-a-VII-a, Tudoran Nicolaie, „absolut în interes științific!" precizează cineva. Oamenii au aflat de preocupările copiilor și, dacă au prilejul, aduc la școală, la cabinetul științific, diferite păsări sau animale. Aici, o echipă de muzeografi, între care Tudoran Nicolaie, Moghilaș Marin, Ionescu Alexandru le împăiază după toate regulile artei. Există și o colecție de insecte, între care se remarcă diferite feluri de fluturi. Numeroase planșe și albume cu păsări, plante, animale, mașini agricole stau aici la dispoziția tinerilor cercetători.

Un spațiu larg e ocupat la cabinetul științific al micilor naturaliști din Padea, de *expoziția permanentă de cereale, legume, plante textile și semințe* — majoritatea provenind de pe lotul experimental. Ea se îmbogățește an de an, și-i ajută mult pe copii la înțelegerea lecțiilor de agricultură. Mai sînt aici colecții cu diferite feluri de pămînt, de îngrășăminte ș. a. Iată și un aparat neobișnuit. Are forma unui trunchi de piramidă, lung de vreun metru șaptezeci, poate chiar de doi metri, cu baza mare de dimensiunile unui ecran de televiziune, iar cu baza mică de acelea ale unei cărți poștale. Dispozitivul, gol pe dinăuntru, e construit din placaj vopsit peste tot într-o culoare închisă. La vreo douăzeci și cinci de centimetri, numărînd de la baza mare spre interior, se găsește un „capac" de pînză albă, subțire, perfect întinsă. E de fapt un ecran. Baza mică e liberă. Aici se introduce un aparat de proiecție în funcțiune și astfel, pe pînza din cealaltă parte apare imaginea dorită. Proiecție de diafilme la lumina zilei!

Profesorul și elevii săi

El însuși un neobosit cercetător, profesorul de agricultură și științe naturale, Gheorghe Costăchescu, a reușit să le insufle copiilor un interes activ față de natură, o adevărată sete de cunoaștere. În laborator, pe lotul experimental, copiii îi sînt nu numai elevi, dar și colaboratori pricepuți. Încercînd să aclimatizeze în partea locului unele soiuri de grîu, profesorul i-a atras și pe copii în această muncă nu tocmai simplă, dar deosebit de interesantă. Colectiviștii sînt și ei foarte bucuroși de priceperea copiilor în ale agriculturii. Trebuie să știți că 9 din soiurile de grîu experimentate anul trecut de micii naturaliști au fost preluate de gospodăria colectivă care, găsind că au dat rezultate interesante, le experimentează, la rîndul ei, în condiții asemănătoare grîului din cultura mare.

Darul cel mai prețios

Adesea, micii naturaliști din Padea au oaspeți: inginerul agronom Mircea Drănișor, zootehnicianul Alexandru Căldăraru, elevii tractoriști Niculae Nicolae, Liștea Florea, Drănișor Nicolae, studenta Fieraru Ileana de la Institutul agronomic și mulți alții. Toți sînt absolvenți ai acestei școli și toți au făcut parte, ca pionieri, din cercul micilor naturaliști. Pentru fiecare din ei, interesul față de agricultura științifică — înfiripat pe lotul experimental — a devenit cu timpul o pasiune și mai apoi activitatea lor principală. Și poate că acesta e cel mai frumos dar pe care cercul micilor naturaliști din Padea îl face — promoție cu promoție — gospodăriei agricole colective.

Dar iată, a sunat. Încep cursurile. Să-i mulțumim „cercetătorului de serviciu" Bițu Miron că ne-a îngăduit să vizităm pe îndelete lotul experimental. Pentru el, toate acestea sînt lucruri firești, după cum firesc este ca, în vecinătatea lor, să citească despre Virgiliu, Horațiu, Tacit...

OVIDIU ZOTTA

P. S. Am asistat la lecția de istorie de la clasa a V-a — despre cultura romană în epoca lui August — și micul naturalist Bițu Miron a răspuns cu competență

Fruntașii

ADEVERINȚA DE PRIMIRE

O problemă interesantă ridică în corespondența sa pioniera Iliescu Zenovia din comuna Dulcești, raionul Roman. Socot că dezbaterea va fi binevenită nu numai pentru Zenovia și nu numai în aria detașamentului ei.

Este vorba despre fruntași.

Ei sînt mîndria tuturor, îi poți vedea la panoul de onoare, în cataloage, dintr-o ochire, ți se vorbește cu plăcere despre ei și, de altfel, nici nu trebuie cuvinte ca să le simți prezența. Intri, să zicem, într-o duminică, în curtea pustie a unei școli și-i vezi... pe fruntași. Chipurile lor zîmbesc din rondurile de flori, hărnicia lor e prezentă în liniile impecabile ale terenului de sport. Prezența vie a micilor fruntași cu cravată roșie schimbă înfățișarea cartierului, a satului. Nu e de mirare, așadar, că ei se bucură de cinstire. Este dreptul lor și înțelegem pe deplin de ce *a fi fruntaș* este ținta oricărui pionier. Pionierii, de altfel, cunosc, drumul spre această glorie, nu e o expediție in necunoscut: ca niște pietre kilometrice stau presărate semnele notelor mari. Doar există meseria de elev și, ca în orice meserie, hărnicia și roadele muncii conferă acest mîndru și rîvnit titlu. Dar nu automat. Tocmai aici începe problema ridicată de corespondenta noastră. Și ea se poate enunța așa: „Dacă într-o școală — oricare, fie școala din Dudești — există un număr de fruntași, și dacă printre ei caută să se strecoare o pionieră care vorbește urît cu colegii, este dezordonată, certăreață" — fie de exemplu Toader Maria din clasa a VII-a — „merită ea să fie trecută la panou, chiar dacă are note mari?" Chiar dacă „face scandal" pentru aceasta și e gata să se războiască cu cei care întocmesc panoul? Corespondenta rezolvă prompt această problemă. Ea scrie, și nu putem să nu fim de acord cu fiecare cuvînt: „Eu cred că un pionier care se comportă urît nu merită să fie printre fruntași".

Într-adevăr, a învăța bine este îndatorirea *principală* a unui pionier, dar nu unica lui datorie. Puteți concepe un om demn nu de stimă, dar chiar de acest nume, care e nepăsător față de cei din jur? E fruntaș pionierul care gîndește de la etajul lui: „Eu sînt corect, ce-mi pasă de alții?" E limpede că nu. Pionierul e o ființă trează, delicată, reflexivă, care se autocontrolează, care își confruntă faptele, le măsoară valoarea. Are vreun instrument? Da: ONOAREA pionierească. El nu face nimic din ceea ce pătează această onoare, dimpotrivă, caută să o sporească în orice împrejurare. De fapt, aceasta presupune un permanent dialog cu tine însuți. După părerea mea, o comportare de fruntaș începe tocmai de aici: din această necontenită dezbatere pionierească cu tine însuți asupra faptelor și gesturilor tale, asupra valorii și semnificației lor. Aceasta presupune politețe, modestie, respect față de toți — și în primul rînd față de tine, o atitudine prevenitoare, înțelegerea îndatoririlor. Căci ce părere ați avea despre un „fruntaș" politicos cu profesorii și nepoliticos cu cei de acasă, sau politicos cu cunoscuții și grosolan cu necunoscuții? Și de ce o comportare civilizată? Din teamă? (De gazeta de perete?... de nota la purtare?... de o... corespondență?). Din interes? (De a fi lăudat?... evidențiat?... recompensat?). Nu. Ci o comportare civilizată, pionierească, ca o necesitate a vieții noastre noi, socialiste, ca o necesitate a personalității fiecăruia.

Mai mult! Un fruntaș se comportă nu numai impecabil, dar este un propagandist al unei comportări civilizate, „spadasin" la nevoie. El nu lasă să se stingă nici o clipă interesul față de această problemă. Cravata voastră roșie indică tocmai această necontenită bătălie spre autoperfecționare. Este o luptă care începe, dar care nu se termină o dată cu obținerea notelor mari. Și e necontenită căci dacă în calitate de școlari aveți pauze și vacanțe, pionieria nu cunoaște pauză.

Este cu neputință ca Toader Maria să nu-și dea seama de acest lucru. Supărarea ei de acum este o răbufnire copilărească, o manifestare nejustă a unei mîndrii legitime la care aspirăm — toți aceea de a fi fruntași — dar căreia trebuie să-i clădim neîncetat o temelie solidă și, ca orice temelie cu foarte multe laturi, printre care și *aceea a unei comportări civilizate la școală, în familie, pe stradă, pretutindeni.* Și acest *pretutindeni* începe de undeva, din adîncul ființei noastre, din conștiința noastră de oameni ai epocii socialiste.

MIRCEA SÎNTIMBREANU

Cît mai mulți purtători ai insignei de polisportiv!

E un timp prielnic pentru activitățile sportive, care pretutindeni se desfășoară din plin. Tot mai mulți copii pot fi văzuți în orele de sport și în timpul liber pe diferite baze sportive, bine amenajate, făcînd cunoștință cu anumite discipline sportive sau antrenîndu-se la sportul lor preferat.

La fel și terenul sportiv al Școlii generale de 8 ani nr. 165 din Capitală, după cum era și de așteptat, era populat de o mulțime de copii. Unii dintre ei jucau fotbal, alții se antrenau la volei, la handbal, iar o bună parte se pregăteau la săritura în lungime, ultima probă din cadrul concursului pentru insigna de polisportiv.

Am întîlnit printre ei și copii care au îndeplinit toate normele insignei de polisportiv. Iată ce mi-a spus elevul Dragnea Cristinel, unul dintre cei mai buni sprinteri din școală.

— Pentru mine, probele pentru cucerirea insignei de polisportiv au constituit un prilej de a-mi îmbunătăți rezultatele. Dacă pe distanța de 60 m plat am înregistrat în urmă cu cîteva luni 8,6 sec., acum, aceeași distanță am străbătut-o în numai 8.3 sec. Bineînțeles, acest rezultat l-am obținut în urma unor antrenamente repetate și îndelungate!

— Mie îmi place foarte mult — mi-a spus elevul Pătrulescu Radu — aruncarea greutății. N-am fost mulțumit de loc cu cei 6,92 m înregistrați la început. După ce am învățat mai multe „secrete" ale aruncării, am reușit să-mi depășesc propriul meu record aproape cu 1 metru. Rezultatul pe care l-am înregistrat mă îndeamnă să mă ocup de acum înainte mai mult de această disciplină sportivă.

Desigur, fiecare copil ar fi avut cîte ceva să-mi spună. Dar i-am lăsat să se antreneze mai departe.

Urăm tuturor copiilor să treacă cu bine și ultimele norme pentru a se număra și ei în curînd printre cei care au îndeplinit toate condițiile pentru obținerea insignei de polisportiv.

NICOLAE BULGARU

Ora de gimnastică e așteptată întotdeauna cu nerăbdare de elevii Școlii generale de 8 ani nr. 165 din Capitală.

O victorie a tinerilor fotbaliști romîni

Echipa „Speranțelor" — cum este numită cu îndreptățit motiv echipa de tineret a țării noastre — a întrecut, duminică 24 mai, redutabila echipă de tineret a R.P. Ungare cu scorul de 2—1

Considerată în sine, victoria prin ea însăși este un prilej de mulțumire pentru numeroșii iubitori ai fotbalului din țara noastră. Aceasta avînd în vedere atît rezultatele remarcabile (victorii categorice împotriva echipelor de tineret ale Angliei și Austriei) obținute de echipa ungară cît și renumita tradiție a fotbalului maghiar.

Mai presus de scorul meciului se cuvine remarcată frumoasa evoluție — mai ales în repriza I — a tinerilor noștri fotbaliști dintre care, ca și în alte dăți, s-au detașat Dumitriu II, Dinu, Lupescu, Codreanu, Grăjdeanu și Stoica.

Fazele create de ei au fost, în repetate rînduri, viu aplaudate și ne permitem să o amintim pe aceea din care s-a înscris golul al doilea. Matei a centrat pe extremă la Dumitriu II, acesta a simulat că șutează la poartă atrăgînd asupra lui trei jucători adverși dar, în ultima fracțiune de secundă, a sărit peste minge, lăsîndu-i-o lui Dinu care, venit din urmă ca un bolid, a șutat necruțător în plasa porții apărate de Varga.

Consemnăm în încheiere o dorință: aceea ca și pe viitor tînăra noastră echipă de „speranțe" să se comporte la nivelul... speranțelor noastre, jucînd chiar mai bine decît în partida de duminică căci talent există, mult, din fericire.

MARIUS POP

Alte rezultate valoroase ale sportivilor romîni:

● ATLETISM. Unul din cele mai vechi recorduri naționale la atletism, 21,3 sec. peste 200 m plat, realizat de cunoscutul nostru sprinter Ion Moina în anul 1948, a „căzut" duminică 24 mai 1964. Noul record, 21 sec, aparține tînărului atlet VALERIU JURCĂ.

● VOLEI. Tot duminică, echipa feminină de volei a țării noastre a întrecut categoric, după un meci foarte spectaculos, echipa de volei a R.P. Ungare. Scorul partidei: 3-0.

● RUGBI. Echipa de rugbi a țării noastre a cîștigat, pentru a șasea oară consecutiv, locul I în „Cupa Păcii".

● COMPETIȚII ● COMPETIȚII ●

Echipele de handbal, de fete și de băieți, ale Școlii generale de 8 ani din *Drăgănești-Olt* au susținut cîteva întîlniri cu echipele de handbal din comunele vecine. Echipa de fete le-a învins pe handbalistele din *Văleni* cu 13-0, iar băieții i-au învins cu scorul de 5-2 pe handbaliștii din *Gostavățu.*

*

Pionierii din *Oradea* au participat la un foarte reușit concurs de gimnastică. Cel mai bun punctaj l-au realizat elevii Școlii nr. 4 — 290.80 puncte.

*

La Școala medie nr. 2 „Frații Buzești" din *Craiova* a avut loc de curînd o interesantă întîlnire de fotbal dotată cu „Cupa primăverii". În finală reprezentanții clasei a VII-a A i-au învins pe cei din clasa a V-a A cu scorul de 4-0, cîștigînd astfel „Cupa primăverii", îmbrăcînd tricourile de campioni ai unității.

Clubul sportiv școlar „Luceafărul" din *Brașov* a organizat, recent, cea de a VI-a ediție a unei reușite întreceri de gimnastică, la care au participat peste 650 de elevi și eleve.

AU CUVÎNTUL COPIII DESPRE:

O CASA MEMORIALA

Daca treci prin orașul nostru privirea îți va fi atrasă de multe case frumoase, dar la una te vei opri, cu siguranță, mai mult; este Casa memorială „Nicolaie Grigorescu".

Arhitectura casei o deosebește de celelalte prin balcoanele care sînt aproape pe fiecare parte. De aici, din aceste balcoane pictorul avea obiceiul să privească minunatele priveliști ale dealurilor ce împrejmuiesc orașul, munții ce se văd departe în zare...

Vizitînd această casă poposești mai mult în atelierul pictorului — o cameră mare plină de lumină. Lîngă fereastră este fotoliul și șevaletul. În apropiere — un dulap cu pensule, uleiuri și ochelarii cu ajutorul cărora pictorul și-a putut continua activitatea în ultimii ani ai vieții. Trecînd prin celelalte camere, privirea, mintea îți sînt încîntate de frumusețea pînzelor expuse. Iată tabloul „Atacul de la Smîrdan" la care N. Grigorescu a lucrat aproape 8 ani. Acest tablou ca și „Explozia unui obuz", „Roșiori" și altele sînt inspirate de marele eveniment pe care l-a trăit poporul nostru — războiul de independență. Dar, mai puteți admira și „Fata cu zestre", „Păstorița", „O floare între flori", „La fîntînă", „Mihai Viteazu la Călugăreni" și multe alte tablouri.

Vizita aceasta îți trezește un sentiment de mîndrie pentru patria noastră atît de frumoasă, pentru marele nostru pictor care a zugrăvit cu atîta măiestrie momente din viața poporului nostru, colțuri minunate de natură.

În excursiile voastre pe încîntătoarea Vale a Prahovei opriți-vă, dragi prieteni pionieri și pe la noi. Veți avea de văzut și de învățat lucruri minunate.

ANDRONE TEODOR, MANTA MIHAELA și AGAPIE ANCA,
cl. a VII-a, Școala de 8 ani nr. 1, Cîmpina

O EXPOZITIE DE DESENE

Cu puțin timp în urmă s-a deschis la „Casa pionierilor" cea de a doua expoziție de desene. Aici sînt expuse zeci și zeci de desene ale copiilor din clasele III—VII.

În expoziție sînt oglindite realizări ale oamenilor muncii de la orașe și sate; munca în uzine, în fabrici și pe ogoare, blocuri mărețe ridicate în anii puterii populare...

De asemenea, mai sînt expuse momente din viața și activitatea pionierilor din orașul nostru, aspecte din minunatele zile de vacanță: „În tabăra de munte", unde copiii stau în jurul focului admirînd flăcările jucăușe, „La mare", copiii stau pe plajă, iar alții se bălăcesc în apa albastră a mării. Printre alte desene bune se remarcă și „În atelierul de pictură al Casei pionierilor", „Competiții sportive", „Carnaval pionieresc", portrete de muncitori și altele.

Desenele expuse au atras numeroși vizitatori care ne-au împărtășit păreri frumoase despre lucrările prezentate de noi.

CHIRTOȘ MONICA
cl. a V-a C,
Școala de 8 ani nr. 1,
Satu Mare

UN FILM

Care dintre noi n-a văzut pînă acum filmul romînesc „Tudor"? Despre acest film vreau să-mi spun părerea și să redau, totodată, părerile celorlalți colegi ai mei. Pentru că, după vizionare, am discutat împreună despre valoarea filmului romînesc „Tudor", în cadrul detașamentului.

Filmul descrie episoade importante ale răscoalei populare de la 1821. Pe unii dintre noi, manualul de istorie ne-a familiarizat dinainte cu acest eveniment. Știam despre Tudor Vladimirescu, conducătorul răscoalei, despre bărbăția și setea lui de dreptate. Filmul ne-a ajutat să cunoaștem și mai bine istoria acelor ani de luptă. Dar nu numai atît. L-am văzut pe Tudor, așa cum l-a cîntat poporul în creațiile sale, am înțeles și mai bine cît de aspră era asuprirea și cît de puternică era forța poporului.

Fiecare dintre noi a avut ceva în plus de spus despre frumusețea și însemnătatea filmului romînesc „Tudor". Unui coleg i-a plăcut, printre altele, felul cum au fost redate luptele, cum au fost prezentate caracteristicele epocii. O colegă a remarcat muzica filmului. Alt coleg a vorbit cu plăcere despre interpretarea rolurilor.

Toate părerile duceau spre aceeași concluzie: filmul „Tudor" este un film care ne-a impresionat pe toți, care ne-a insuflat o dragoste și mai adîncă pentru trecutul de luptă al poporului nostru.

DIMA ILEANA
cl. a VII-a
comuna Măcrina, raionul Rîmnicu-Sărat, reg. Ploiești

O CARTE

Am citit de curînd o nouă carte pentru copii apărută în Editura tineretului. E vorba de culegerea de povestiri intitulată „Partid, iubit părinte!" Cartea poartă semnătura unor scriitori care ne-au devenit cunoscuți prin operele literare oferite: Pop Simion, Șerban Nedelcu, Maria Arsene, Ștefan Luca, Alecu Popovici, Octav Pancu-Iași...

M-a impresionat, îndeosebi, lupta comuniștilor care, la nevoie, nu și-au precupețit nici viața pentru a ne asigura un viitor fericit. Îmi stăruie cu emoție în minte imaginile Griviței revoluționare. Mă gîndesc la dîrzenia cu care comuniștii închiși la Doftana înfruntau pe călăi-unelte ale stăpînirii. Paginile cărții m-au purtat cu ele spre mărețele zile ale lui August 23. M-au readus apoi în prezent, vorbindu-mi despre exemplul celor mai în vîrstă decît noi, părinții noștri. M-a impresionat modestia comunistului Dumitru Cîmpeanu, Erou al Muncii Socialiste, dragostea lui față de muncă.

Multe chipuri din această carte mi-au rămas în minte, multe fapte au fost pentru mine adevărate pilde care nu pot fi uitate.

După lectura cărții, mi-am dat seama, încă o dată, cîtă dragoste de popor, eroism și înțelepciune sînt cuprinse în lupta din trecut și de astăzi a partidului nostru.

IFRIM IULIAN
cl. a VI-a
Școala medie nr. 7, București

UN JOC PENTRU VOI

„Țarcul" popicelor

Pe teren se trasează un dreptunghi avînd 24 de metri în lungime și 12 metri în lățime. La mijloc se trasează linia de mijloc și pe ambele părți ale acesteia se trasează cîte patru linii paralele de țarc, la o depărtare de un metru una de alta. De-a lungul liniei de mijloc se aliniază 12 popice. Fiecare echipă se aliniază de-a lungul unei laturi scurte a terenului. Se trage la sorți și una dintre echipe începe jocul. Jucătorii acestei echipe iau în mînă cîte o minge de oină pe care o aruncă (toți deodată) în popice. Fiecare popic doborît se așază pe o linie de țarc, mai aproape de echipa care a aruncat mingea.

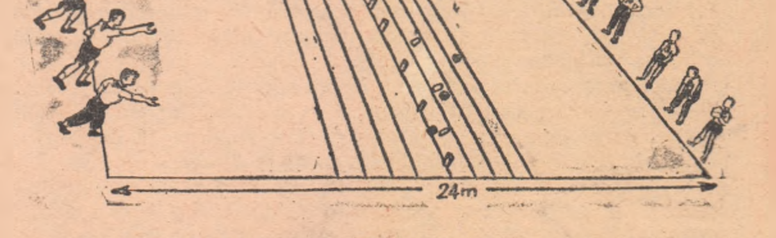
Jucătorii celeilalte echipe ridică mingile și le aruncă, la rîndul lor, în popice. Acum, mutarea popicelor se face în favoarea acestei echipe. Aruncarea mingii continuă în aceeași ordine. Fiecare popic pe care una dintre echipe l-a doborît de pe cea mai apropiată linie de țarc, se ridică în favoarea acestei echipe.

După cîteva aruncări (depinde de condițiile dinainte stabilite) jocul încetează. Echipa care reușește să ia cele mai multe popice și să mute altele pe liniile de țarc mai apropiate se consideră învingătoare.

Cînd se face calculul rezultatelor jocului, echipa capătă pentru fiecare popic care se află pe prima linie de țarc din zona respectivă, cîte un punct; pentru popicele de pe a doua linie cîte 2 puncte, pentru cele de pe a treia linie cîte 3 puncte și pentru cele de pe linia a patra, 4 puncte. Pentru fiecare popic doborît de pe a patra linie de țarc și luat de pe teren, echipa capătă cîte 5 puncte.

Regulile jocului:

1. — Popicul care cade lovit de alt popic se așază la loc.

2. — Atunci cînd se azvîrle cu mingea în popice, jucătorii nu au dreptul să treacă peste linia în lungul căreia sînt aliniați.

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361